

HỒI 757

Tối Hậu Nhất Khán

Hầu Hi Bạch đi ngay sau Vương Huyền Thứ, vừa bước lên bậc đã ha ha cười: “Ta về đây rồi! Hắc, sao sắc mặt mấy người trông khó coi như vậy? Hy vọng là ta không bỏ lỡ cơ hội nghìn năm gặp Phó lão đại sư đây chứ?”

Khấu Trọng lắc đầu ngao ngán: “Vừa xảy ra một chuyện vô cùng tồi tệ, bọn ta cơm cũng chẳng buồn ăn nữa!”

Hầu Hi Bạch chờ Vương Huyền Thứ lui ra mới đến ngồi cạnh Bạt Phong Hàn, mặt vẫn tươi tỉnh: “Cùng tất biến, biến tất thông, ta thật không tin thiên hạ lại có kẻ có thể khiến bốn người bọn ta phải bó tay, kể ta nghe xem nào!”

Bạt Phong Hàn hầm hừ: “Không đủ thời gian đâu, một canh giờ nữa bọn ta phải gặp Phó lão đại sư tại Lăng Yên các, xem cái gọi là ‘Dùng kiếm chế địch’ của Dịch Kiếm thuật là như thế nào!”

Hầu Hi Bạch mừng rỡ: “Cuối cùng cũng hoàn thành được tâm nguyện này! Nói thật, trong số Tam Đại tông sư, người mà ta muốn gặp nhất chính là Phó lão.”

Khấu Trọng thở dài: “Ta thì hết sạch mọi tâm nguyện rồi, tốt nhất là tối nay được đắp chăn kín đầu làm một giấc bất tỉnh nhân sự!”

Hầu Hi Bạch chau mày: “Chuyện gì mà nghiêm trọng vậy?”

Khấu Trọng cười khổ: “Vừa đến Trường An đã có khả năng mất đi cả hai chỗ dựa là Lý Thế Dân và Dương Công Bảo Khố, người nói bọn ta ngoài ngủ ra còn làm được gì đây?”

Hầu Hi Bạch nhún vai thản nhiên: “Ta đi thỉnh giáo Sư tiên tử vậy!” Đoạn quay sang Từ Tử Lăng: “Tử Lăng, đúng không?”

Khấu Trọng chột rùng mình, Bạt Phong Hàn ngạc nhiên: “Nói đến Phi Huyền, người nên động lòng là Tử Lăng chứ đâu phải người?”

Khấu Trọng nhăn trán vẻ khổ não: “Ba chữ Sư tiên tử hình như khiến ta nảy ra một ý, nhưng lại không thể nói ra cụ thể là gì.”

Từ Tử Lãng giọng bằng lặng: “Phi Huyền đã trở về Từ Hàng Tĩnh Trai rồi!”

Hầu Hi Bạch thất thanh: “Cái gì?”

“Bộp!” Khấu Trọng chột đập mạnh tay xuống đùi.

Ba gã ngỡ ngàng nhìn sang, chỉ thấy hai mắt Khấu Trọng sáng rực: “Bọn ta được cứu rồi!”

Không đợi hỏi, gã đã bật dậy: “Có điều cũng chỉ là hai ba phần thôi! Nửa canh giờ sau ta sẽ quay lại, bọn ta cùng đi gặp Sư công!”

Khấu Trọng đã lướt ra đến cửa, Hầu Hi Bạch mới chột nhớ ra: “Ta gặp Trí Trí ở Thành Đô, nàng nhắn là nàng sẽ đến Trường An nay mai đấy!”

Khấu Trọng giật mình dừng phắt lại, thất thanh: “Cái gì? Trường An đang hung hiểm như vậy, sao có thể khinh suất được.”

Bạt Phong Hàn thần nhiên: “Cái đó gọi là ái phu tình thâm mà!”

Tâm trạng Hầu Hi Bạch hẳn đang rất hưng phấn, giờ ngón tay cái vói Bạt Phong Hàn, tán thưởng: “Lão Bạt một lời trúng phóc! Trí Trí sớm biết Thiếu soái sẽ có phản ứng như vậy nên bảo ta nói rõ với huynh, nàng đến Trường An chính vì muốn hân thưởng huynh đó!”

Khấu Trọng thần người: “Hân thưởng ta? Không trùng phạt đã là tạ ơn trời đất lắm rồi!”

Hắn lắc đầu về khố não rồi mới quay người lướt đi.

Từ Tử Lãng bật cười, đoạn hỏi Hầu Hi Bạch: “Lão Hầu người đã dùng thân phận gì vào thành vậy?”

Bạt Phong Hàn nheo mắt hóm hỉnh: “Tử Lãng muốn hỏi rốt cuộc Hi Bạch người là treo tường hay khoét vách vậy, bởi vì cổng thành đã đóng từ lâu rồi!”

Hầu Hi Bạch cười ha ha: “Cái này gọi là hữu phong xử tận! Đệ bí quá mới phải dùng đến oai danh của Thiếu soái, gọi cửa vào thành, kinh động đến cả đầu lãnh thủ thành là Lưu Hồng Cơ. May mà ta với họ Lưu này có chút giao tình nên hắn cho ta vào thành trước rồi mới bấm lên Lý Uyên, còn đích thân đưa ta đến tận đây nữa.”

Dừng một chút gã lại thắc mắc: “Phi Huyền trở về Từ Hàng Tĩnh Trai nghĩa là thế nào? Tình hình thế này, sao nàng có thể bỏ bọn ta mà đi?”

Từ Tử Lăng thở dài: “Tiền tâm khó đoán, đừng phí sức nghĩ ngợi nhiều! Thanh Tuyền đang ở Ngọc Hạc am, lão có muốn đến chào một tiếng không?”

Hầu Hi Bạch thoáng ngẩn người, gật đầu: “Tất nhiên rồi, nhưng không phải là tối nay. Ngày mai bọn ta cùng đi, Tử Lăng có làm gì cũng nhớ về cho kịp.”

oOo

Tĩnh thất Đông Đại tự.

Khấu Trọng ngồi xuống tấm bồ đoàn, hướng về Liễu Không, than thở: “Tình hình bọn ta đang rất thảm!”

Liễu Không mỉm cười: “Lần đầu tiên Thiếu soái tỏ ra thiếu lòng tin như vậy, có phải vì chuyện Tần vương bị giáng đến Hồng Nghĩa cung không?”

Khấu Trọng phải trợn mắt ngạc nhiên: “Đại sư không rời khỏi cửa thiền nửa bước mà vẫn biết được chuyện vừa mới xảy ra trong thâm cung, thật khiến người ta phải bất ngờ!”

Liễu Không thần nhiên: “Bần tăng và Tần vương luôn duy trì liên hệ, chuyện lớn như vậy tất nhiên Tần vương phải báo cho ta rồi.”

Nguyên lai Khấu Trọng vì Hầu Hi Bạch nhắc tên Sư Phi Huyền mới nghĩ tới Liễu Không. Sư Phi Huyền đi rồi, hiện giờ Liễu Không chính là đại diện của Lương môn Phật Đạo ở Trường An, sức ảnh hưởng sâu rộng, có thể làm được những việc mà các gã tạm thời phải bó tay.

Khấu Trọng gượng cười: “Nếu Tần vương bị tước đoạt binh quyền hoặc bị đày biệt xứ, chúng ta chẳng khác nào bị chặt đi một cánh tay, vì thế không thể không đến xin Đại sư chỉ điểm.”

Hai mắt Liễu Không lấp lánh vẻ trí tuệ uyên thâm, từ từ nhắm lại, một lúc lâu sau mới mở ra, điềm đạm: “Hung sự xảy ra tối nay, kẻ chủ mưu thủ đoạn độc địa, suy tính kỹ càng, nhất cử đánh trúng điểm yếu chí tử khiến chúng ta không thể phản kích. Vấn đề lớn nhất lúc này là Thiếu soái không thể ra mặt nói đỡ cho Tần vương, sẽ càng làm hỏng chuyện. Thiếu soái đã nghĩ đến, người đặt ra kế này phải có trí lực xuất chúng và rất hiểu các vị không?”

Khấu Trọng trầm ngâm suy nghĩ, đoạn gật đầu: “Được Đại sư nhắc nhở ta chợt nhớ ra tiểu tử Hương Ngọc Sơn, từ hần suy xét thêm mới đoán rất có khả năng là phía Triệu Đức

Ngôn chủ mưu. Kế là của Hương Ngọc Sơn, còn hỏa khí là từ chỗ Lương Sư Đô - sư đệ họ Triệu. Họ Hương hiểu rõ tính cách của ta và Tử Lăng, càng biết việc bọn ta đến Trường An là vì ủng hộ Tần vương."

Liễu Không tâm đắc: "Một khi đã làm rõ kẻ chủ mưu vạch kế hoạch, bọn ta có thể đặt ra sách lược phản kích. Về phía Lý Uyên, bản táng có thể thông qua Vương Thông để thuyết phục. Lý lẽ sẽ là trong tình thế trước mắt, nếu trừng phạt nặng Tần vương ắt không những gây ra lòng quân bất ổn mà còn phá hoại liên minh với Thiệu soái, chỉ hại mà không lợi gì. Bản táng tin có thể thuyết phục được Lý Uyên tạm thời không xuống tay."

Khấu Trọng mừng rỡ: "Đúng là không ai thích hợp hơn Vương Thông! Lý Uyên tuyệt đối sẽ không nghi ngờ, bởi lẽ tất cả mọi phiền hà của chúng ta cũng đều do ông ta gây ra."

Ngay lập tức gã lại chau mày: "Đại sư rất quen thuộc với Vương Thông hay sao?"

Liễu Không thông thả: "Là người quen mấy chục năm nay. Trước khi bản táng lánh mình chốn cửa thiền, ông ta hay đến tìm cùng đàm luận về Phật học, có điều lần nào cũng kết thúc không mấy vui vẻ. Vương Thông luôn có lòng bài xích Phật giáo, ngay cả việc chúng ta ủng hộ Tần vương cũng nhất mực phản đối, may mà Sư tiên tử đã thuyết phục được ông ta..."

Khấu Trọng thở dài: "Không phải ta nghi ngờ khả năng thuyết khách của Vương Thông và ảnh hưởng của ông ta đối với Lý Uyên. Chỉ là từ khi cho rằng Tần vương hạ độc Trương Tiếp dư, Lý Uyên lúc nào cũng muốn giá thêm tội. Nói thẳng ra, ông ta chủ trương trừ đi một phía để hóa giải tranh chấp không thể dàn xếp giữa ba nhi tử. Một khi có được cơ hội tốt như hiện nay, làm sao Lý Uyên có thể chỉ vì những lời của một người ngoài như Vương Thông mà dễ dàng bỏ qua? Đối với ông ta mà nói, sẽ tuyệt đối không cho rằng giáng chức hay đày Lý Thế Dân đi xa là khiến lòng quân tan tác, bởi vì cái mà Đường thất theo đuổi là chế độ phủ binh. Vả lại với việc Kiến Thành vừa lập công khải hoàn trở về, cộng thêm bè đảng phi tần xúc xiểm bên tai, Lý Uyên sẽ tin Kiến Thành hoàn toàn có thể thay thế Lý Thế Dân trên lĩnh vực quân sự."

Gã ngưng lời, nhìn thẳng vào Liễu Không rồi tiếp tục: "Còn việc thoả ước kết minh với Thiệu Soái quân, cho đến bây giờ vẫn chỉ là chuyện giữa ta và Lý Uyên, chưa nhắc một lời nào đến Tần vương cả. Do đó việc đi hay ở của Lý Thế Dân, từ góc độ của ông ta mà nói sẽ chẳng có bất kỳ ảnh hưởng gì."

Liễu Không bình thần: “Phân tích của Thiệu soái tinh tường sâu sắc, khiến ta cũng nghi ngờ về tác dụng của Vương Thông, may mà tại phủ Thái tử cũng từng xảy ra chuyện hoả khí tương tự. Lý Uyên nếu như hậu đãi Kiến Thành mà bạc đãi Thế Dân, sao có thể khiến lòng người thần phục? Mà chúng ta cũng có thể bắt đầu từ những người chết trong vụ nổ. Nếu có thể chứng thực những người đó đã bị giết từ trước thì có thể suy ra có kẻ cố ý giả họa cho Tần vương.”

Khấu Trọng gật đầu: “Lời đại sư quả là chí lý, nhưng mấy nạn nhân đều đã biến thành than đen, làm sao chứng minh được đã bị hạ độc thủ?”

Liễu Không vẫn bình thần: “Vậy thì phải xem kẻ hành hung đã dùng thủ pháp gì? Nếu dùng thủ pháp nội gia, tất sẽ còn lưu lại dấu tích. Vương Thông tinh thông y lý, nói không chừng có thể chỉ ra chứng cứ khiến Lý Uyên tin phục.”

Khấu Trọng gượng cười: “Ta hiểu về Hương tiểu tử cũng không thua kém gì hấn hiểu về ta. Nếu người vạch kế hoạch là hấn, chắc chắn sẽ không có sơ xuất về mặt này, chỉ cần làm người ta hôn mê rồi ra tay là được! Hà, ta cũng hiểu rõ con người Lý Uyên, chỉ một lòng muốn giữ tất cả những đặc quyền đang có. Lý Thế Dân đã bị xem là người ngoài, là kẻ xa lạ trong Hoàng thất, đẩy được Thế Dân đi là ông ta sẽ nhẹ nhõm yên tâm. Ta càng nghĩ càng cảm thấy không ổn, bởi đêm nay Thái tử và lũ phi tần sẽ dốc sức xúc xiểm. Nếu ngày mai Lý Uyên tức quyết xử trí Tần vương, mọi tâm huyết của chúng ta sẽ đổ bể hết!”

Liễu Không từ từ nhắm hai mắt lại.

Im lặng một lát, Khấu Trọng chợt nghĩ tới một chuyện: “Việc đại sư gửi thân ở Đông Đại tự, Lý Uyên có biết không?”

Liễu Không vẫn nhắm mắt, đáp nhẹ: “Bần tăng dùng thân phận tăng lữ bình thường vào thành, không ai biết cả.”

Đoạn lão mở mắt ra, hỏi: “Vương Thông nếu khó làm nên chuyện trước Lý Uyên, Nhạc Sơn thì sao?”

Khấu Trọng cười khò: “Nhạc Sơn không thể cứ xuất hiện đúng lúc mãi như thế, Lý Uyên không nghi ngờ mới là lạ! Huống hồ chuyện này vốn là chuyện thâm cung, Nhạc lão tử trừ phi là thần tiên mới biết được.”

Liễu Không mỉm cười: “Thử nghĩ theo hướng này, người Nhạc Sơn muốn đối phó chính là Thạch Chi Hiền! Nhạc lão có thể không cần xuất hiện, chỉ sai người đưa thư đến là đủ. Thư

sẽ nói rõ Lương phái Lục đạo Ma môn mà Thạch Chi Hiền là kẻ đứng đầu đang mật mưu lật đổ Lý Thế Dân, từ đó có thể khiến Lý Uyên suy nghĩ lại."

Khấu Trọng lắc đầu: "Vẫn không ổn! Trước tiên bởi Lý Uyên biết bút tích của Nhạc Sơn, khó thể giả mạo được. Thứ nữa là họ Nhạc từ trước đến giờ vẫn đọc lại đọc văng, sao đột nhiên lại nhờ người làm một việc quan trọng như vậy? Cuối cùng Nhạc Sơn nếu thực sự đúng là Nhạc Sơn, lẽ ra phải đi tìm Tống Khuyết trút giận trước, đâu còn thời giờ quản chuyện thiên hạ?"

Liễu Không suy nghĩ giây lát, đoạn trầm giọng: "Bần tăng suy cho cùng vẫn là người ngoài, những chuyện như thế không thể suy nghĩ thấu đáo bằng Thiếu soái được, chỉ đành dùng đến cách cuối cùng thôi."

Khấu Trọng ngây người: "Đại sư còn có cách gì khác?"

Nét mặt Liễu Không vẫn thản nhiên chẳng khác nào đại hải vô biên không một gợn sóng, buông nhẹ: "Bần tăng chỉ đành đích thân đi cầu kiến Lý Uyên!"

Khấu Trọng kinh ngạc: "Đại sư và Lý Uyên có giao tình gì sao?"

Liễu Không lắc khẽ: "Chỉ có duyên gặp mặt một lần, không thể coi là giao tình được."

Khấu Trọng không hiểu: "Vậy ông ta có chịu nghe lời của Đại sư không?"

Liễu Không mỉm cười: "Ta không phải muốn ông ta nghe lời của Liễu Không, mà là đại diện Phạn trai chủ và Ninh Đạo huynh đưa ra cảnh cáo. Nếu Lý Uyên quyết ý trừng phạt Tần vương, chúng ta sẽ rút bỏ sự ủng hộ với Lý Đường mà chuyển sang toàn lực hậu thuẫn cho Thiếu soái. Ngay khi cổng thành mở sáng sớm mai, ta sẽ vào thành đi thẳng đến Hoàng cung, xong chuyện bất luận thành bại ta cũng sẽ lập tức trở về Tịnh Niệm Thiền Viện, mọi việc của Trường An sẽ do Thiếu soái tự quyết định. Nếu Thiếu soái lựa chọn cách rút đi, chúng ta cũng tuyệt đối không có dị nghị gì."

Khấu Trọng rung mình: "Lời của đại sư là thật sao?"

Liễu Không bình thản: "Phật môn đâu cho phép nói chơi? Những lời Liễu Không, từng câu từng chữ đều xuất phát từ đáy lòng. Sở phạn Tần vương hiện giờ phụ thuộc vào một quyết định của Lý Uyên, quan trọng nhất là phải xem mức độ coi trọng của Lý Uyên đối với chuyện kết minh cùng Thiếu soái là đến đâu. Thiếu soái chịu đến Trường An, tất cả đều vì Sư Phi Huyền thuyết phục, đó là sự thực không thể chối cãi. Vì thế cảnh báo từ chính miệng bần

tăng nói ra chắc chắn sẽ có một ảnh hưởng nhất định đối với Lý Uyên, hy vọng có thể giúp ích được phần nào.”

Khấu Trọng gật mạnh: “Đây đúng là cách cuối cùng! Mất đi sự ủng hộ của Đại sư, trước tiên Ba Thục sẽ đi theo Khấu Trọng, các tướng lĩnh dưới quyền Tần vương cũng sẽ ngả theo ta. Có điều muốn ra khỏi Trường An chúng ta chắc sẽ phải đánh một trận.”

Liễu Không: “Đó là tình huống xấu nhất. Nếu như Lý Uyên đúng là muốn giữ tất cả những vinh hoa đang có, hẳn biết nên chọn gì bỏ gì.”

oOo

Từ Tử Lăng vượt tường ra ngoài, băng qua đường lớn, lợi dụng bóng cây đáp xuống một nóc mái phủ gần Hưng Khánh cung, sau đó gấp nhà vượt nhà, gấp tường qua tường, toàn lực thi triển dạ hành thuật lướt về phía Ngọc Hạc am.

Bạt Phong Hàn và Hầu Hi Bạch đều cho rằng gã đi gặp Thạch Thanh Tuyền, song thực tế mục tiêu chủ yếu của gã lại là Thạch Chi Hiền. Không ai hiểu nhất đại Tà vương này hơn gã, nhất định lão sẽ vì Thạch Thanh Tuyền mà không kèm được đến quanh quẩn bên Ngọc Hạc am.

Từ Tử Lăng sẽ cố gắng khuyên nhủ Thạch Chi Hiền lần cuối cùng. Nếu như vẫn không có kết quả, có lẽ gã sẽ phải kiên quyết cắt đứt.

Tâm linh Từ Tử Lăng nâng lên cảnh giới thanh không trong suốt, chẳng khác nào minh nguyệt in bóng giữa giếng khơi, cả thấy sự việc trên đường đi đều không qua mắt gã. Từ những lời thì thầm của tỳ bộc trong phòng, tiếng trở người trên giường của trẻ nhỏ, âm thanh sột soạt của chim chóc thu mình giữa tán cây, cảm giác ấy ngôn từ thật không sao diễn tả.

Thế giới hỗn độn chợt trở nên hoàn mỹ không tỳ vết. Cho dù kẻ bám theo có là Thạch Chi Hiền, cũng đừng mong qua được linh giác của gã lúc này. Bởi vậy trong lòng gã ngự trị một cảm giác tự tin tuyệt đối, lòng tin siêu thường ấy chính là một phần không thể tách rời khỏi thế giới minh thông vô hỷ vô ưu của võ học.

Từ Tử Lăng tung người bay lượn giữa không trung, chân khí trong cơ thể chuyển vận biến hoá theo tâm ý, không một tiếng động, hoàn toàn không để lại dấu vết.

Gã đã cảm thấy Thạch Chi Hiền đang ở trong viên lâm phía trước Ngọc Hạc am.

oOo

Khấu Trọng thi triển hết khả năng cắt đuôi, cho đến khi khẳng định không ai bám theo mới băng về phía phủ Tư đồ.

Thời gian không còn nhiều, bởi gã không thể mượn cuộc hẹn với Phó Dịch Lâm. May mà Đông Đại tự cách phủ Tư đồ không xa, chỉ vài cái tung mình Khấu Trọng đã ngồi trong nội đường nói chuyện với Tổng Sư Đạo, Lôi Cửu Chỉ, Nhậm Tuấn, Tra Kiệt và Đồng Đồng năm người.

Khấu Trọng vẫn tắt miều tả cục diện trước mắt, đoạn hỏi ngay: "Tình hình bên phía Ma Thường thế nào?"

Lôi Cửu Chỉ đáp: "Người của chúng ta đã đến được bảy, tám phần, tất cả đều được tâm phúc của Đào bang chủ sắp xếp ẩn nấp tại mấy ngư thôn trên thượng du, trong thời gian ngắn chắc không sao!"

Khấu Trọng gật đầu: "Lập tức thông báo cho Ma Thường chuyển một phần binh khí cung tiễn trong bảo khố ra ngoài, sau đó rút ngay. Chưa được đích thân ta chỉ thị, tuyệt đối không được trở lại bảo khố!"

Lôi Cửu Chỉ gật đầu: "Chuyện này có thể hoàn thành trong vòng hai ngày."

Khấu Trọng hỏi chuyện trù bị tiền trang, Nhậm Tuấn đáp: "Trì Sanh Xuân đang đốc sức, hôm qua chúng ta mới chuyển mười hai vạn lượng vàng vào Quốc khố. Cần khoảng mười ngày, vàng sẽ được đúc thành Kim nguyên bảo có chữ Trinh Quán."

Tổng Sư Đạo nói: "Phú thương đại hộ ở Trường An đều thi nhau gia nhập, vốn của Phúc Vinh gia chúng ta bị dàn mỏng thành ba phần rủi."

Khấu Trọng cân nhắc: "Một khi đã nắm được hành tung của Hương Quý, chuyện tiền trang sẽ không còn quan trọng nữa. Các vị có thể mượn có tạm thời rời khỏi Trường An tránh phong ba, chúng ta cũng bớt đi một mối lo."

Tra Kiệt lập tức biến sắc, cúi đầu xuống.

Khấu Trọng bật cười: “Ha ha, tiểu Kiệt và Hỉ Nhi đã đến mức lưu luyện khó rời rồi chứ gì? Chuyện này không sao, chỉ cần Hỉ Nhi cam tâm tình nguyện, cậu muốn đưa cô ta đi đâu cũng được! Có điều đến Lương Đô vẫn an toàn hơn.”

Nói rồi gã đảo mắt qua Đồng Đồng, nàng đỏ bừng mặt, nhìn trộm Nhậm Tuấn rồi mới cúi đầu xuống. Khấu Trọng lòng thầm đắc ý, chỉ quay sang Nhậm Tuấn cười cười.

Nhậm Tuấn thần thái gượng gạo, trở lại chính đề: “Tiền trang sắp sửa thành lập, chúng ta chia ra các nơi tìm mỗi làm ăn cũng là chuyện hợp lý.”

Lôi Cửu Chỉ xen vào: “Chuyện Hỉ Nhi cứ giao cho ta, ta sẽ giải thích với Thanh phu nhân. Tuy nhiên nếu chúng ta rút hết khỏi Trường An sẽ khiến người khác nghi ngờ, hãy để ta ở lại!”

Khấu Trọng lại mỉm cười nhìn Lôi Cửu Chỉ làm y lúng túng, nhạt giọng: “Người nhìn gì?”

Đồng Đồng che miệng cười, Tống Sư Đạo cũng nháy mắt với Nhậm Tuấn, chỉ có Tra Kiệt là không dám biểu hiện gì trước mặt ân công.

Khấu Trọng khà khà: “Ta nhịn không được phải nhìn là vì huynh đạo này đẹp mã ra đủ quá, trông như trẻ lại đến cả chục tuổi vậy...”

Đoạn gã quay sang Tra Kiệt chất vấn: “Tiểu Kiệt hãy thành thực nói cho ta biết, có phải Lôi đại ca tối nào cũng cùng người đi đánh cò với Hỉ Nhi không?”

Tra Kiệt giật bắn mình, ấp úng: “Đệ... đệ... không biết.”

Khấu Trọng, Tống Sư Đạo, Nhậm Tuấn, Đồng Đồng cuối cùng cũng không nhịn nổi phá lên cười. Lôi Cửu Chỉ đỏ bừng mặt, hằm hè: “Tiểu tử giỏi lắm, dám cả gan quẩn chuyện riêng của ta!”

Khấu Trọng giơ ngón tay: “Không phải quẩn mà là quan tâm! Lôi đại ca ở lại đây tạm thời không có vấn đề gì, trước khi thời cơ chín muồi Loan Loan sẽ không dám làm bừa. Về kế hoạch rút lui thì các người phải thương lượng tỉ mỉ, không được để lộ bất kỳ vết tích nào.”

Đoạn gã nói với Tống Sư Đạo: “Trí Trí sắp đến Trường An.”

Tống Sư Đạo giật mình kinh ngạc: “Cái gì?”

Khấu Trọng thở dài, trầm giọng: “Đợi Trí Trí đến hãy nói vậy, khi ấy có thể tình hình đã thay đổi. Sau khi Ma Thường lấy được binh khí, người của chúng ta phải chuẩn bị trà trộn

vào thành. Mẹ kiếp, Tất Huyền nói đúng, lúc không còn lựa chọn gì thì tất cả chỉ có thể giải quyết bằng nắm đấm!"

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>